

Premierministeren: Idet den ærede Rigsdag gaaer over til Behandlingen af den foreliggende vigtige Sag, anseer jeg det for min Pligt at bestræbe mig for at betegne den Stilling, som Ministeriet indtager til denne Sag, og de Motiver, som have bestemt Ministeriet til at give sit ansvarlige Raad til Hans Majestæt Kongen om at indrette og affatte det Kongelige Budskab, som foreligger, paa den Maade, som det foreligger.

Det nærværende Ministeriums Stilling er unægtelig forskjellig fra de Ministeriers Stilling, som have bestyret Landets Anliggender for den 28de Januar 1852. Indtil da bestræbte man sig efter Begivenhederne i Aaret 1848 for at gennemføre en Politikk, hvis Grundtanke var, at det danske Monarchie bestod af Danmark og Slesvig, og at Holsteen ikke skulde kunne siges at være indbefattet saa strengt under Monarchiet som de Landsdele, jeg her har betegnet, men at det som et Land, der henhørte til det tydske Forbundsgebeet, skulde staae i en mulig opløselig, ialtsald ikke saa fast sammenknyttet, Forbindelse med de Landsdele af Monarchiet, jeg har betegnet, som disse indbyrdes med hinanden, med andre Ord, det var den Politikk, som med et almindeligt Navn betegnes Eiderpolitikken. Landets Regjering havde gennem Aar og med stor Opoffrelse stræbt at bringe denne Politikk til Udførelse; det viste sig imidlertid, eller det antoges at vise sig, da det nærværende Ministerium traadte til, at den ikke var holdbar, at den ikke var gennemførlig. Aarsagen til, at den ikke var gennemførlig, ligger for de Flestes Dine, som betragte Danmarks geographiske og politiske Stilling. Danmark holdes i Hævd af det øvrige Europa, paa Grund af sin geographiske og politiske Stilling; Europas øvrige Magter kunne i Ligevægstens Interesse ikke undvære en Stat her ved Østersøens Indgang, saaledes som det danske Monarchie, samtlige Landsdele indbefattede, er. Tænker man sig den vigtige Landsdeel Holsteen med sine Havne adskilt fra det danske Monarchie ved en forskjellig Arvegang, maaffee engang i Tiden løskredet fra Dynastiet, saa er Europas politiske Stilling forandret. Det er en Tanke, som er udtalt i Actstykker, der i en langt tidligere Tid ere

forelagte Danmarks første Rigsforsamling. Det er paa den Grund, at de Magter, som have haandhævet det danske Monarchies Retligheder i en Tid, da de besjæmpedes med Vaaben, støttede den Grundsaetning, at Danmark ikke maatte formindskes, ikke indskrænktes eller berrippes. Det er klart, at naar Holsteen tænkes adskilt fra Monarchiet, eller stilles under et andet Lands Høihed end det danske Monarchie, altsaa de gode Havne, som Holsteen har, især til Østersøen, stillede under en anden Magts Raadighed, saa vilde denne Magt erhverve, hvad den ikke i Forveien havde, nemlig en Sømagt, en Sømagt, som vilde gjøre Forholdene i Østersøen heelt forskjellige.

Men den samme Tanke, som har bevirket denne Politikk hos Europas Stormagter, nemlig Bedligholdelsen af det bestaaende Ligevægtsforhold, den samme Tanke maatte bevæge Europa til ikke at samtykke i, at Danmark i sin Heelhed eller for sin største Deel kunde blive forenet med et andet Monarchie; kort, Europas Tanke var Bedligholdelsen af status quo i Henseende til Kongen af Danmarks Bestdelfer, og denne Bedligholdelse ogsaa i Tidens Længde som et vedvarende Princip. Da det blev besundet, at Danmarks vedvarende Styrke og Forsvar laae i denne europæiske Ligevægt og Bedligholdelsespolitikk, saa fandt den tgl. Regjering, som tiltraadte den 28de Januar, at den fra sin Side maatte tillegne sig denne Politikk, at den i denne Politikk maatte søge Monarchiets Styrke, og at altsaa den Politikk, man tidligere havde efterstræbt, som uholdbar, ikke var at fortsætte. Det er naturligt, at, dersom disse Betragtninger ere grundede, og dersom Europas Anskuelse om Danmarks Stilling var den, jeg her har betegnet, og dersom det tillige er rigtigt, som jeg her har sagt, at Europa vilde give denne Politikk al den Barighed, den kunde gives, saa maatte der opstaae Tanke om en anden Arvegang end den, som efter Kongeloven finder Sted i Danmarks Rige, nemlig Tanke om en saadan, som sikrede den samme og en fælles Arvegang i alle Landsdele, og navnlig en Arvegang, som sikrede, at dette Sammenhold bestandigt blev ved, og at Kronen bestandigt vilde vedblive at være uafhængig og usorenelig med nogen anden. Det nærværende